

РЕШЕНИЕ

№ 2062

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **4702** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

16

Производството е по реда на [чл.145](#) - [чл.178 от Административно-процесуалния кодекс](#) (АПК), вр. чл. 68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на Р. Д. Й., като законен представител на З. Р. Й., чрез адв. П., срещу решение № 357/07.04.2021г., постановено от Трети специализиран постоянен заседателен състав при Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, по преписка № 449/2020г., с което е установено, че ответната страна М. М. Д., главен треньор в Клуб по художествена гимнастика „Академик“, не е извършила дискриминация под формата на „тормоз“, по смисъла на пар.1, т.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./, на основата на признак „лично положение“, спрямо З. Й..

В жалбата и представени писмени бележки са изложени съображения за нарушение на процесуалния и материалния закон. Жалбоподателят счита, че в обжалваното решение неправилно е прието, че не е налице дискриминация по отношение на признака „лично положение“, срещу детето З. Й., чрез лошо отношение, психически и физически тормоз от страна на треньора Д., доколкото това е безспорно установено от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. В тази връзка се твърди, че състава на КЗД, е направил превратен анализ на събраните по преписката данни, вкл. и изслушаните свидетелски показания и е постановил

необоснован и незаконосъобразен административен акт, вкл. като е игнорирал изготвения от частен психологически кабинет психологичен статус на детето. Настоява се, че М. Д. чрез действията си е осъществила дискриминационното действие „лично отношение“, по признак „тормоз“ над З. Й.. Прави се искане за отмяна на оспорения акт, претендират се разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – председателя на Комисия за защита от дискриминация, редовно уведомен, изпраща процесуален представител, който моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана и съгласно аргументите, изложени в представени писмени бележки по същество на спора. Гл. юрк. Б. счита, че от доказателствата по преписката, не се установява по несъмнен начин допускането на процесното нарушение. Сочи, че оспорения акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на неговите правомощия, спазени са изискванията за форма и съдържание, и е постановен след прецизна проверка на събраните по преписката доказателства. Прави искане за присъждане на разноски, представляващи юрисконсулско възнаграждение, алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от жалбоподателя.

Заинтересованата страна – М. М. Д., се представлява от адв. К., която в депозирано писмено становище счита, че в хода на съдебното дирене не са установени основанията по чл.146 от АПК, за отмяна на оспорения административен акт. Излага аргументи, че изслушанията от Комисията К. Т. и В. И. не са свързани с М. Д. лица по смисъла на пар.1, т.9 от ЗЗДискр., а отделно от това същата не може да се счете за техен работодатели. Счита, че от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за неравно третиране на З. Й., което да я е поставило в неблагоприятно и неравностойно положение, при или по повод провеждане на тренировките от страна на М.Д., респ. участието ѝ в състезания. Моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана, претендира разноски, съгласно представен списък.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

При извършен анализ на представените с административната преписка писмени доказателства, и възприетите в открито съдебно заседание гласни такива, Административен съд - София град, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството по преписка № 449/2020 г., е образувано въз основа разпореждане № 1029/02.07.2020г. на председателя на КЗД, по повод постъпила жалба, с вх. № 44-00-1853/26.06.2020г. от Р. Й., в качеството ѝ на законен представител на З. Й., срещу М. Д. – гл. треньор и управител на КХГ „Академик“, в която се съдържало оплакване за дискриминация по признак „лично положение“, извършена под формата на психически и физически тормоз, осъществен под забрана за посещение на КХГ „Академик“ и отказ от трениране спрямо дъщеря ѝ З. Й., като състезател в КХГ „Академик“ от страна на М. Д., поради неразбирателство на треньора със семейството ѝ.

З. Й. била състезател - аматьор по художествена гимнастика, картотекирана в КХГ „Академик“ през 2016 г., с треньор М. Д..

На 04.03.2020г. Р. Й. подала жалба с вх. № 17 до Председателя на Българската федерация по художествена гимнастика /Б./ и до Дисциплинарната комисия на Българска федерация по художествена гимнастика, с твърдения за нарушения от

страна на М. Д. на разпоредбите на глава III, чл. 12, ал. 5, 6 и 7 от ДПр. на Б. С решение от 17.06.2020 г. на ДК на Б. комисията препоръчала на треньора преустановяване на тренировки със З. Й. в КХГ „Академик“, до приключване на дисциплинарното производство.

Видно от съдържанието на Протокол № 4/01.07.2020 г., Управителния съвет на КХГ „Академик“ прекратил членството на З. Й. в клуба на основание чл. 18.3 от Устава, считано от същата дата, поради компрометиране доброто име на клуба и на някои от членовете му. Със същото решение били спрени правата на З. Й. за участие в спортно-състезателна и тренировъчна дейност, произтичащи от картотекирането ѝ в клуба, поради констатирано нарушение на чл. 14, т. 2 и т. 3 от Правилата за предоставянето, прекратяването и отнемането на състезателни права и за статута на спортистите аматьори и спортистите професионалисти, участващи в тренировъчната и спортно-състезателната дейност на Българска федерация по художествена гимнастика.

Към момента на постановяване на оспореното Решение З. Й. била състезател на КХГ „Л.“, с треньор В. С., съгласно електронна карта за картотекиране и посоченото в официалния сайт на Б..

Трети специализиран постоянен заседателен състав на КЗД, е кредитирал изцяло показанията на свидетелите С. К., В. И. и К. Т., като безпристрастни, логични и последователни и е приел, че по отношение на К. Т. и В. И. не е налице заинтересованост в полза на ответната страна, по смисъла на чл. 172 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, тъй като М. Д. не е техен работодател, позовавайки се на Устава на КХГ „Академик“, съгласно чийто чл.37 председателят на УС издава заповеди за назначаване и сключва договори по решение на УС, а М. Д. е назначена по договор като треньор в изпълнение на изискването на чл.78 от ЗФВС и Наредба № 1/04.02.2019г. за треньорските кадри (обн.ДВ бр. 13/12.02.2019г.). Прието е, че от показанията на св. К. Т. се установява, че преди 2019 г. треньорите са осъществявали дейността си в спортните клубове на доброволчески начала. По отношение М. Д. и св. С. К. е прието, че не са налице обстоятелства по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗЗДискр. КЗД е отчела, че Т., И. и К. са преки очевидци на поведението на треньора, по отношение на З. Й., възприели са вярно правнорелевантните факти и са ги възпроизвели добросъвестно в показанията си.

Решаващият състав е приел, че не се установяват изложените в жалбата твърдения относно триката, избирани за З. Й. от роднините ѝ, а именно, че с цел да унижи и злепостави детето, М. Д. изтъквала, че то има „грозно тяло и къси крака“ и тези трика не ѝ отивали, а подчертавали недостатъците ѝ, както и че родителите на другите състезатели завиждали на З. Й., че имала такива трика, защото те не могли да си ги позволят. В този смисъл КЗД е отчела, че в разрез с установената в художествената гимнастика практика видът на трикото да се съгласува и одобрява от треньора, освен за съответствието му с писмените правилници, и за съответствието му е конкретното съчетание, музиката и състезателя, с оглед единството на композицията като съвкупност от изпълнение, музика и облекло, жалбоподателят не се е съобразявал с този принцип, видно от показанията на св. К. Т..

Трети специализиран постоянен заседателен състав при КЗД е приел, че от събраните по преписката данни не се установява на З. Й. да са предоставяни негодни уреди от КХГ „Академик“, с които да тренира и да се състезава, като е кредитирал становището на М. Д., че треньорът е този, който предвид специалните си знания и

умения, прави преценка и определя кои са подходящите уреди за всеки отделен състезател, а не роднините им, доколкото противното означава всеки да тренира сам или под ръководството на близките си, без да е необходимо да ползва треньор. Видно от показанията на св. К. Т., З. Й. многократно е била подпомагана в клуба с уреди или елементи за тях, подходящи за възрастта и физическите ѝ данни.

КЗД е прела, че твърденията на жалбоподателя, че съчетанията, подготвяни и изпълнявани от З. Й., са били със занижена трудност, с цел да бъде възпрепятствано професионалното ѝ развитие, се опровергават от резултатите, които е получавала за тези съчетания, като състезател на КХГ „Академик“, тренирана от М. Д., упоменати и в представеното по преписка писмо на Н. Р..

По отношение на твърдените в жалбата контузии на З. Й., КЗД е отчела, че те са неминуеми за лице, занимаващо се активно със спортно-състезателна дейност, като от показанията на св. З. Й. и св. С. Т. се установява, че едната контузия е резултат от това, че З. се е ударила с възела на въжето по време на тренировка, което не следва да се квалифицира като физически тормоз, извършен от М. Д.. Отделно от това в показанията си З. Й. потвърждавала, че именно Д. е издала необходимия документ, за да може З. Й. да бъде прегледана в СБАЛТОСМ „Проф. д-р Д. Ш.“. От представената служебна бележка от [фирма] С., издадена на 24.06.2020г., било установено, че З. Й. е посетила центъра, където в периода 26.09.2018г. - 10.04.2019г. са проведени само 6 процедури на база диагноза, предадена устно, без представени документи.

Прието е, че от показанията на св. С. К. и В. И. се установява, че със З. Й., Д. е работила индивидуално, като е допуснато детето да ползва балетен педагог, различен от този на останалите състезатели.

Съгласно писмо с вх.№ 87/18.08.2020г., изходящо от Н. Р. до председателя на Б., З. Й. е напуснала клуб „Л.“ с посредствени резултати, а отличните ѝ постижения след това се дължат на съвместната ѝ работа с М. Д.. Решаващият състав на КЗД е приел за противно на житейската логика физически и психически тормозено от треньора си дете, да показва добри резултати в спортно-състезателната си дейност, майката Р. Й. да е приемала това положение в продължение на три години, ежегодно да е подавала декларация - съгласие за картотекиране на дъщеря си, съгласно чл.69, ал.4 ЗФВС и чл.5, ал.7 от Правилата на Б. и да е заплащала то да бъде тренирано в КХГ „Академик“, вместо да преустанови посещенията в клуба и да се присъедини към друг клуб.

КЗД е приела, че депозираните по преписката гласни доказателства опровергават твърденията за намалено време за тренировки на З., като проява на тормоз от страна на М. Д., тъй като от показанията на св. Й. и св. И. е видно, че са тренирали само по три часа, тъй като З. трябвало да се подготвя за изпити, и са напускали тренировките по тяхно желание.

Не е установен отказ на М. Д. да тренира З. след като майката Р. Й. е подала жалба до ДК на Б.. Преустановяването на тренировки със З. до изясняване на случая по жалбата, е следствие на получено писмо от Б.. От 13.03.2020г. до отмяната на извънредното положение не са провеждани тренировки, а съгласно решение от 17.06.2020г. на ДК на Б., тренировките със З. в КХГ „Академик“ са преустановени до приключване на дисциплинарното производство.

Относно твърденията, че З. Й. е била възпрепятствана от М. Д. да участва в състезания през 2020 г., от данните по преписката е установено, че до м. февруари 2020г. тя е участвала в състезания, включително и това, проведеното от 25.02 до

29.02.2020г. от категория „Елит“. От м. март до м. юли 2020г. не са провеждани състезания, поради наложената от властите забрана, с оглед епидемиологичната обстановка в страната. Прекратяване членството на З. Й. в клуба, на основание чл. 18.3 от Устава на КХГ „Академик“, считано от 01.07.2020 г., е довело до спиране на състезателните ѝ права, но същите не са прекратени - прекратяването на картотекиране на състезател не го лишава от състезателни права. Треньорът няма право нито да картотекира състезател, нито да прекратява картотекиране. Картотекирането е акт на Б., тъй като само спортната федерация по предложение на даден спортен клуб и след писмено съгласие на спортиста, а за ненавършилите пълнолетие - съгласие от родителите, съгласно чл.71 от ЗФВС.

Специализираният постоянен заседателен състав е посочил, че от м. юли 2020г. З. е картотекирана в КХГ „Л.“, по молба на законния ѝ представител Р. Й. и като такъв не е имало пречки да участва в състезания от името на този клуб, ако клубът вземе такова решение, след провеждане на вътрешни контроли и квалификации. Заявеното искане на Р. Й. дъщеря ѝ да участва в състезания, като индивидуален състезател, а не от името на клуба си – КХГ „Л.“, е в разрез с чл.5, ал.6 от Правилата за предоставянето, прекратяването и отнемането на състезателни права на спортистите аматьори и спортистите професионалисти, участващи в тренировъчната и спортно--състезателна дейност на Б., приети на основание чл.28, ал. 1, т.4 от ЗФВС. Съгласно посоченото в писмо с изх.№ 220/24.08.2020г., на Б., З. Й. може да участва в предстоящите състезания, от името на новия си клуб „Л.“, но не може да се уважи претенцията за участие като индивидуален състезател, извън класирането.

Съставът на КЗД е приел, че св. З. Й., Р. Й. и З. Й., са роднини по права линия и като такива се явяват свързани лица по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗЗДискр. и като е отчел заинтересоваността на З. Й. в производството, като баба на З. Й. и отражението на това пристрастие при възприемането на фактите, оценката ѝ за тях и начина на възпроизвеждането им в показанията пред административния орган, не ги е кредитирал в частта, относно твърдяното физическо насилие, чрез хвърляне на уреди върху З. Й., влачене за дрехите, ежедневни крясъци и обиди от страна на М. Д., предоставяне на детето на негодни за тренировка уреди, доколкото не се потвърждават от останалите приобщени по преписката гласни и писмени доказателства. КЗД е посочила, че нито един от разпитаните свидетели на страните в производството не потвърждава Д. да си е служила с грубите и обидни квалификации, описани в жалбата, или да са били отправяни обидни думи или изрази в разговор с детето по време на тренировки или състезания, такива данни не се намират и в показанията на св. Г. С. и С. Т., които са имали еднократна среща с М. Д.. При преценката достоверността на показанията на св. З. Й. съставът е отчел и наличното по преписката постановление на СРП от 19.08.2020 г. за установени действия по заплахата от страна на бабата на детето, спрямо М. Д., осъществяващи състав на престъпление по чл. 144, ал. 1 от НК.

Трети специализиран постоянен заседателен състав е приел, че представеният от жалбоподателя документ от частен психологически кабинет „D. mind“ няма характера на експертно заключение на вещо лице, установяващо психологичния статус на З. Й., изготвено по законоустановения ред от лице с установена компетентност, и не следва да се цени като такова, доколкото представлява подписан частен

документ, в който са обективирани твърдения, че З. показва характеристики на жертва на тормоз. Отчетено е и негативното отражение на установеното по преписката неправомерно вмешателство на роднините на З. в работата на КХГ „Академик“ върху личностното й развитие и психическо състояние, което поставяло под съмнение генезиса на емоционалното й състояние.

КЗД е приела, че дори треньорските похвати на М. Д. да са предизвикали в З. Й. нежелано емоционално преживяване, същото не е последица от дискриминационно поведение на ответната страна по смисъла на приложимите материалноправни норми на ЗЗДискр. Субективното усещане за обида в резултат на нечие нежелано поведение не следва да се тълкува разширително в контекста на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., вр. чл. 2 и чл. 4.

Въз основа на тези аргументи КЗД е приела, че не са събрани доказателства за действия, бездействия или демонстриране по друг начин от М. Д. страна на поведение, което може да се квалифицира като проявена дискриминация срещу З. Й., извършена под формата на „тормоз“ на основата на признак „лично положение“, във връзка с твърденията в жалбата на Р. Й., поради което е оставил същата без уважение, като неоснователна и недоказана, в който смисъл на 07.04.2021г. е постановено оспореното Решение.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице - адресат на издадения административен акт, чийто права и законни интереси са накърнени с издаването му и като такава се явява ДОПУСТИМА, а по същество НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Компетентността на Комисията е уредена в разпоредбата на чл.47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството й на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решението е издадено от компетентен орган при обсъждане на относимите факти и правилно приложение на процесуалния и материалния закон. Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. постановява, че „...решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него...“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, и не е налице особено мнение на член от състава. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт - липса на

компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспореното решение е издадено и в съответствие със законовите изисквания, относно формата и съдържанието му, съгласно разпоредбите на чл. 65, т. 5 и чл. 66 от ЗЗДискр., вр. чл. 59, ал. 2 от АПК.

Резултатът от производството пред Комисията, е писмено обективиран в оспорваното решение на Трети специализиран постоянен заседателен състав, в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и чрез кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

При образуване на административното производство, не са били налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи образуването на производството. На ответника е гарантирано правото да се запознае със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр, предоставена му е възможност да обективира своите възражения, като предостави допустими, необходими и относими към спора доказателства.

При проведеното проучване и при събиране на необходимите и относими доказателства, органът е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти, в съответствие с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. Изложеното обуславя извод за липсата на съществени процесуални нарушения при изясняване на обективната истина, съответно спазени са основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и сл. от АПК/.

Пряка дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. За да е налице нарушение на ЗЗДискр. е необходимо фактическите действия по твърдяното третиране да се субсумират под хипотезата на правните норми, регламентиращи съответната форма на дискриминация - пряка, непряка, тормоз. Фактическият състав на всяка от формите на дискриминация има своя специфичен комплекс от юридически факти, чието доказване в хода на съдебното производство установява дискриминационното третиране. Общото между тях е, че съставляват нарушение на принципа на равенство на основата на някой от защитените признаци. Тоест, за да е съставомерно по смисъла на антидискриминационния закон, нарушението на принципа на равенство трябва да е обусловено, да е в причинна връзка /независимо от наличието

и на други/ с някой от защитените признаци. Само тогава неравенството попада в обхвата на закона и ползва неговата закрила.

В случая твърдяното дискриминационно третиране е обусловено с признака лично положение. Законодателят не е дал легално определение на защитения признак „лично положение“. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния /материален и персонален/ обхват на закона, каквито в конкретната хипотеза липсват.

Съгласно от Устава на КХГ „Академик“ клубът е сдружение по смисъла на ЗЮЛНЦ и осъществява дейност в обществена полза, съгласно чл.2 от ЗЮЛНЦ. В Съответствие с чл.33 от Устава сдружението се управлява от Управителен съвет, а видно от чл.37 председателя на клуба издава заповеди за назначаване на щатни служители, сключва договори и споразумения по решения на Управителния съвет. Следователно не може да се възприеме тезата, че М. Д. по свое усмотрение и еднолично решение е сключила трудов договор с треньорите К. Т. и В. И.. Обстоятелството, че С. К. работи като треньор в КХГ „Д.“ и ползва една и съща зала за тренировки с КХГ „Академик“ по никакъв начин не може да обоснове обстоятелството, че тя е свързано с М. Д. лице по смисъла на пар.1 т.9 от ЗЗДискр., тъй като не попада в нито една от легалните определения на „свързани лица“: съпрузите, роднините по права линия - без ограничения, по сребрена линия - до четвърта степен включително, и роднините по сватовство - до трета степен включително; настойникът и попечителят; поднастойният и подопечният; живеещите на съпругески начала; работодател и работник; лицата, едното от които участва в управлението на дружеството на другото; съдружниците; лица, които поради други обстоятелства могат да се смятат пряко или косвено зависими от пострадалия и тази връзка е причина за дискриминация; лица, от които пряко или косвено пострадалият може да е зависим и тази връзка е причина за дискриминация; лица, придружаващи пострадалия към момента на извършване на акт на дискриминация, когато тази връзка е причина за дискриминацията...“. Не така стои въпроса с показанията на св. З. Й., изслушани и от настоящия съдебен състав. Същата безспорно се явява свързано с Р. Й. лице, роднина по права линия на жалбоподателката, поради което правилно КЗД е отчела, че тя е заинтересована от изхода на производството и не е кредитирала

показанията ѝ, отнасящи се до твърдяното в жалбата физическо насилие, като хвърляне на уреди срещу З. Й., влачене за дрехите, ежедневни кръсци и обиди. Тук е мястото да се посочи, че настоящия съдебен състав не кредитира показанията на св. З. Й., тъй като те са едностранчиви и неподкрепени от нито едно от останалите, събрани по делото гласни и писмени доказателства. За твърдяните от нея обстоятелства в открито съдебно заседание не се намира опора в показанията на останалите, изслушани от съда свидетели, и като се отчете обстоятелството за нейната свързаност по смисъла на пар.1 т.9 от ЗЗДискр. съдът приема, че те са дадени субективно, единствено в полза на нейната низходяща и с цел да обслужи нейната теза, инкорпорирана в жалбата. За твърдяните от тази свидетелка обстоятелства не се намират данни в тези, изложени от св. Т.. Липсват свидетели-очевидци на твърдяното от св. З. Й. поведение на треньора спрямо детето З. Й., изразяващи се във процесното физическо и психическо насилие. Такива данни не се намират и в изложеното от св. С.. Противно на посоченото в жалбата, св. С. , изрично предупредена от съда за наказателната отговорност, която носи по реда на чл.290 о НК заяви, че се е срещала двукратно с М. Д., и по молба на последната е разговаряла с близките на З. Й., за да им даде и компетентното си мнение, че триката, с които тренира детето не са подходящи, в което липсват елементи на лично отношение. В показанията на св. Т. не се намират данни за настояването в жабата, че Д. е нанесла обиди на детето, напротив единствено посочва, че чула М. Д. да казва на З. Й., че макар да имат големи амбиции за детето, то не тренира достатъчно и не са платили таксата, което не може да се приеме за дискриминационно отношение.

Правилно КЗД е коментирала в оспореното Решение постановление на СРП от 19.08.2020г., с което е оказано да се образува досъдебно производство за престъпление по пр.пр. № 34288/2020г., доколкото същото дава ясна индикация за поведението на св. З. Й. спрямо М. Д., като наблюдаващия преписката прокурор е счел, че са налице достатъчно данни за извършено престъпление по чл.144, ал.1 от НК, което се възбужда по тѣжба на пострадалия. Установените от СРП обстоятелства, сочещи на престъпление от частен характер по отношение на М. Д. несъмнено дискредитират показанията на св. З. Й., с които очевидно се цели поставяне под съмнение репутацията на М. Д., като на треньор и като неподкрепени от останалите доказателствени източници, относно осъществен психически и физически тормоз, пред съда не стои друга възможност освен да не им даде вяра.

На следващо място по делото не са налице данни, от които да е

видно, че с поведението си и посредством без/действията си М. Д. е станала причина З. Й. да се нарани с въжето за тренировка. Напротив, съгласно твърденията на детето, изложени пред З. Й., то само се е наранило по време на тренировъчния процес, което не е изолирано явление при активно спортуващите. За настояването, че детето е оставяно да тренира само не са налице данни освен тези, изложени от неговата баба, поради което съдът намира, че те са недоказани. От приложеното по делото медицинско направление на името на З. Й. не може да се направи еднозначен извод кога е настъпило посоченото в същото разкъсване на мускулни влакна, доколкото от една страна е отразено, че прегледа е извършен на 18.09.2019г., а медицинският документ е датиран с 23.06.2020г. Остава неподкрепено от доказателствата по делото и настояването, че след завръщането на З. Й. от [населено място], Р. федерация и посещение на местна балетна школа, М. Д. е имала негативно отношение към него, доколкото в тази насока освен твърденията на св. Захарника Й. други данни в тази насока не са налице. Видно от изложеното от К. Т. пред Комисията, триката, с които състезателките се явяват на съответния турнир следва да бъдат консултирани с треньора, тъй като трябва да бъдат съобразени със съчетанието, което ще изпълняват, вкл. и да са удобни на децата, съответно размера и спецификациите на уредите, с които тренират. От изложеното от К. Т. се установява безспорно, че М. Д. е тренирала З. Й. индивидуално, като се е стараела да направи всичко възможно за доброто развитие на детето в спорта, който практикува. Казаното от К. пред КЗД потвърждава изцяло посоченото от Т. относно това, че М. Д. е тренирала З. Й. със загриженост, като в резултата на усилията ѝ, станала най-добрата състезателка.

Правилно КЗД е отчела, че ако е бил налице психически или физически тормоз от страна на треньор, пред законния представител на детето е стояла възможността да го премести в друг клуб по художествена гимнастика, което не е сторено. На следващо място по делото не са налице данни за вмешателство от страна на М. Д., З. Й. да продължи заниманията си си под ръководството на друг треньор от КХГ „Академик“. Решението за прекратяване членството на З. Й., е взето на основание чл.18.3 от Устава на КХГ „Академик“ от Управителния съвет на клуба, а не еднолично от треньора, поради което възраженията в тази насока са неоснователни. Не се намират данни в делото и за т.нар. в жалбата злонамерени и умишлени действия на М. Д., които да са лишили З. Й. от участие в първенствата от Държавния спортен календар, както и под нейно давление да е лишена от

правото за друга клубна принадлежност. По отношение заявлението, изходящо от Н. Р., следва да се отбележи, че то е изготвено в качеството ѝ на Председател на УС на КХГ „Л.“, в отговор на което председателя на Б. я е уведомил, че поради законоустановени пречки искането състезателката З. Й. да участва на предстоящото Държавно първенство категория „Елит“ – девойки старша възраст, като индивидуален състезател, извън класирането е несъстоятелно, което не може да се вмени като резултат действията на М. Д..

Приложения по делото психологически статус не може да повлияе на вътрешното убеждение на съда, относно липсата на дискриминационен акт, изразяващ се в „лично отношение“ към З. Й., изразяващо се в психически и физически тормоз. От една страна този частен документ не може да се възприеме като заключение на вещо лице в областта на психиатрията и психологията, назначено и изготвено по предвидения в процесуалния закон ред за това, което не може да бъде saniрано и с разпита на изготвилото го лице в открито съдебно заседание. Доказателства относно компетентността на св. Д. да изготвя психологически статус на което и да било лице, което да може да бъде използвано като доказателство в хода на съдебното дирене, не са представени. Следва да се отчете и, че прегледа е извършен на 16.03.2020г., когато в Република България е действал Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., когато посещението в подобни кабинети беше силно ограничено. По делото не са налице данни, от които да е видно, че З. Й. е тренирала с негодни за това уреди, видно от изложеното от К. Т..

Фактичката обстановка е правилно изяснена от административния орган и се споделя от настоящия състав на АССГ. За пълното и обективно изясняване на фактичката обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на обжалваното решение. Съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. са проведени открити заседания, за които страните са били надлежно призовани. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред

Комисията съображения по същество. Следва да се отбележи, че не всяко укорително или засягащо индивида поведение е дискриминационно проявление. Трябва да се установи различно третиране на определено лице в конкретен случай, както и че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него. Съответен на доказателствата и закона е правният извод, че спрямо З. Й. не е установено съзнателно нежелано поведение, което да цели или предизвика обидна или застрашителна среда.

Съгласно [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#) е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 от същия текст съдържат определения на понятията „пряка дискриминация“ и „непряка дискриминация“. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

И в двата случая (на пряка и непряка дискриминация), за да се обоснове извод за наличие на дискриминация по някой от признаците по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#), следва да се направи сравнение между начина, по който лицето, което твърди, че е жертва на дискриминация е третирано и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т. е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства. Санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва

да е обусловен/обвързан именно от защитен признак. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е основано, свързано с някой от признаците по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#), т. е. следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, представляваща признак по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#) Тормозът на основа на посочените признаци също се смята за дискриминация по силата на [чл. 5 от ЗЗДискр.](#) Според дефиницията, дадена с [§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр.](#), тормоз е всяко нежелано поведение на основата на защитените признаци, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накарняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

В процесния случай съдът приема, че от доказателствата по делото може да бъде направен еднопосочен извод, че З. Й. е била третирана по – неблагоприятно от останалите тренирани лица от М. Д., на основаната на признака „лично положение“, както и че по отношение на нея не е бил упражняван „тормоз“ по смисъла на [§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр.](#), в какъвто смисъл е обжалваното решение на КЗД. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това обстоятелство налага по отношение на този признак установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността, белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. От фактите по делото не може да бъде изведен значим за личността на З. Й., обуславящ различното третиране, както и сам по себе си обосноваващ същностен за нейната личност белег, който я отличава от другите трениращи и който би могъл да бъде съдържание на защитения признак „лично положение“. Съдебната практика еднопосочно приема, че фактическият състав на тормоза включва: 1. изпълнително деяние - действие или бездействие на определено лице спрямо друго лице; 2. защитен признак по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#); 3. цел или резултат - накарняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда; 4. причинно-следствена връзка между тях.

В конкретния случай не се доказва по делото, както и в административното производство, че всички тези елементи на фактическия състав на тормоза, на основаната на признак „лично

положение“, са налице по отношение на З. Й. Следва да се има предвид, че не всеки конфликт може да се третира като проява на дискриминация под някоя от законовите форми, а само тези случаи, при които нежеланото поведение спрямо дискриминираното лице е провокирано от някой от признаците по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#) В процесния случай жалбоподателят претендира, че е осъществена дискриминация спрямо З. Й. по защитен признак „лично положение“, доказателства за което не са ангажирани както в хода на административното, така и на съдебното производство, а представените по делото не могат да обективират белег, който е легитимно основание за диференциация на основата на защитения признак „лично положение“. Липсата на защитен признак означава, че дори и да има нежелано поведение, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда, то не е дискриминация.

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по [чл. 4 от ЗЗДискр.](#) В този смисъл не е достатъчно да се установи тормоз на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че този тормоз е извършен съзнателно по някой от признаците, очертани в [чл. 4 от ЗЗДискр.](#), като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая тормоз, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона. Съгласно разпоредбата на [чл. 9 от ЗЗДискр.](#), в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В случая в тежест на жалбоподателя е да докаже факти, от които може да се направи извод, че равното третиране не е нарушено. В съответствие със задълженията си сезирания държавен орган е осигурил пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата, в образуваното пред него производство след което е постановил решение си. В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от Комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. В резултат е установила, че събраните в хода на административното производство доказателства не подкрепят

по никакъв начин твърденията на жалбоподателката. Изводите, които прави КЗД въз основа на релевантните за административния спор факти са правилни.

Съдът намира, че по делото не са представени доказателства, обосноваващи извод за незаконосъобразност на заключението на КЗД.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта по реда на [чл. 168 АПК](#), Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав намира, че решението е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, същото е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което липсват основания за отмяната му.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143 от АПК, вр.чл.78 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, съобразно вида и обема на осъществената по него юрисконсултска защита в минималния размер - 100 лева. С оглед възражението за прекомерност на претендираното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение, съдът го намира за основателно, доколкото по делото е проведено едно съдебно заседание, в което са събрани всички относими доказателства, същото не се отличава с фактическа и правна помощ, поради което претендирания хонорар следва да бъде редуциран до минималния такъв, предвиден в разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 500 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Д. Й., като законен представител на З. Р. Й., чрез адв. П., срещу решение № 357/07.04.2021г., постановено от Трети специализиран постоянен заседателен състав при Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, по преписка № 449/2020г.

ОСЪЖДА Р. Д. Й., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 100 лева, както и на М. М. Д. сумата от 510 лева, представляващи съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: